

Chodźcie i Przywitajcie się z

JEZUSEM CHRYSYSEM

Jasne i Budujące Kazanie

Na Temat Jana 6,37.

Pokazujące przyczynę, prawdę i sposób przyjścia grzesznika do Pana Jezusa Chrystusa
a także jego szczęśliwe przyjęcie i błogosławione ugoszczenie.

JOHN BUNYAN,

"I przyjdą ci, którzy mieli zginąć." –Izajasza 27:13. KJV

L O N D Y N, 1689r.

Spis Treści

Chodźcie i przywitajcie się z Jezusem Chrystusem.-Wstęp.....	1
Po pierwsze, wyjaśnienie tekstu kazania.....	3
1. Zakres daru.....	4
2. Dawca, Ojciec.....	6
3. Zamiar Ojca w dawaniu.....	9
4. Przyjęcie daru przez Syna.....	11
5. Co to znaczy przyjść do Pana Jezusa Chrystusa.....	12
6. Jaka moc znajduje się w obietnicy, która powoduje, że grzesznicy przychodzą do Chrystusa.....	24
7. Obietnica dla tych, którzy przychodzą do Chrystusa.....	35
8. Dwa rodzaje grzeszników przychodzących do Pana Jezusa Chrystusa.....	43
9. Co to znaczy wyrzucić precz?.....	50
10. Moc Chrystusa, aby zbawić, albo wyrzucić	54
Po drugie, obserwacja tekstu.....	57
1. Przyjście do Chrystusa nie leży w mocy ludzkiej, ale jest pociąganiem Boga Ojca...57	
2. Przychodzący często obawiają się, że Chrystus ich nie przyjmie.....	65
3. Pan Jezus Chrystus nie chce, aby przychodzący grzesznicy nawet raz pomyśleli, że ich odrzuci.....	79
4. Zastosowanie i Wnioski.....	82

CHODŹCIE I PRZYWITAJCIE SIĘ Z JEZUSEM CHRYSTUSEM.-WSTĘP

„WSZYSTKO, CO MI DAJE OJCIEC, PRZYJDZIE DO MNIE, A TEGO, KTÓRY DO MNIE PRZYCHODZI, W ŻADNYM RAZIE NIE WYRZUCĘ PRECZ;”- Ewangelia Jana 6,37 KJV.

Wcześniej w tym rozdziale, możemy przeczytać, iż Pan Jezus szedł po wodzie do Kafarnaum, wysławszy swoich uczniów wcześniej w łódce, ale wiatr był przeciwny, z tego powodu łódka z trudem płynęła. Około czwartej straży nocnej, Pan Jezus przyszedł do nich po wodzie, lecz uczniowie bali się, gdy go ujrzeli.

Uwaga, gdy okoliczności są okropne i złe dla wierzących, Pan Jezus pokazuje się im w cudowny sposób, który ledwie mogą znieść, tak jak mogli ledwie znieść rzeczy, które były przedtem dla nich okropne. Uczniowie obawiali się ostrego wiatru i burzy, ale też pojawienia się ich Pana i Zbawiciela jak kroczył po wodzie.

Ale on rzekł „Nie bójcie się to ja.”

Uwaga, celem pojawienia się pana Jezusa Chrystusa swoim wierzącym, chociaż sposób jego pojawienia się był niezwykle, jest uśmierzenie ich lęków i przerażenia.

Następnie uczniowie przyjęli Go do łódki, która natychmiast przybiła do brzegu dokąd zmierzali.

Uwaga, gdy Chrystus jest oddalony od wierzących, to idą oni powoli i z wielkimi problemami; ale kiedy Chrystus przyłączy się do nich, jak szybko posuwają się naprzód i jak szybko są na końcu podróży!

Ludzie, wśród których Chrystus głosił kazania, gdy zobaczyli, że Pan Jezus i Jego uczniowie odплыli, również wsiedli do łódek i przyплыli do Kafarnaum szukając Pana Jezusa. A kiedy Go znaleźli, zapytali zdumieni „Nauczycielu, kiedy tu przybyłeś?” Lecz Pan Jezus odrzucił ich komplement i odpowiedział „Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, szukacie mnie nie dlatego, że widzieliście cuda, ale dlatego, że jedliście chleb, i nasyciliście się.”

Uwaga, ludzie mogą iść za Chrystusem z podłych pobudek, tak jak ci, którzy poszli za nim za morze dlatego, że chcieli się najeść. Brzuch człowieka zaprowadzi go daleko w religii i daleko w pójściu za Chrystusem.

To nie obłudne komplementy lecz szczerze intencje są dobre w oczach Chrystusa, inaczej mówiąc to nie trudy wyznawców, ale miłość do Chrystusa powoduje, że On aprobuje ich.

Jeśli serce człowieka jest obłudne, to gdy człowiek taki będzie szukał przyjacielskiego przyjęcia u Chrystusa, spotka się z naganą i sprzeciwem. „Szukacie mnie nie dlatego, że widzieliście cuda, ale dlatego, że jedliście chleb, i nasyciliście się.”

Proszę zauważyć kolejną rzecz; Pan Jezus Chrystus nie odmawia dania nawet tym ludziom dobrej rady, poleca im trwać o pokarm, który trwa na wieki! O, jak chętnie chciałby Pan Jezus Chrystus, żeby ci wyznawcy chrześcijaństwa, którzy przyszli do Niego obłudnie, pofatygowali się do Niego szczerze, celem zbawienia.

Tekst kazania, jak zobaczymy, dotyczy słów, które Pan Jezus wypowiedział po dysputach i głoszeniu kazań tym ludziom i o tych ludziach; słowa Pana Jezusa są podsumowaniem całości Jego służby tam, i sugerują że, skoro ci jego wyznawcy byli wyznawcami obłudnymi, jego dusza nie miała w nich upodobania, i że zadowoli On się resztką, którą Bóg Ojciec mu dał. Pan Jezus jak gdyby mówił „Nie chcecie, abym był waszym zbawicielem, to nie, Mój Ojciec obdarzył mnie małą resztką ludzi i oni przyjdą do mnie szczerze i będą zadowolony z nich.” Dlatego tekst kazania może być nazwany odpocznieniem Chrystusa; Chrystus odpoczywa zmęczony, po tym jak widzi, że jego wysiłek i wiele kazań

były na próżno. Jak Pan Jezus mówił przez proroka „Na darmo się trudziłem, na próżno i daremnie zużyłem swoją siłę.” (Izajasza 49,4).

A jednak dalej w powyższym wersecie powiada „A jednak moje prawo jest u Pana, a moja zapłata u mojego Boga.” Dlatego w tekście kazania, Pan Jezus Chrystus mówi „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz.” Przez te słowa Pan Jezus pociesza się, gdy rozważa obłudę rzeszy jego naśladowców. Również, gdy zrezygnowany rozmyśla jak mały efekt miała jego służba w Kafarnaum, Chorazynie i Betsaidzie pociesza się dziękczynieniem „Wysławiam cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroptnymi, a objawiłeś je prostaczkom. Zaprawdę, Ojcze, bo tak się tobie upodobało.” (Mateusza 11,25; Łukasza 10,21).

Tekst kazania, ogólnie, składa się z DWÓCH CZĘŚCI, i ma specjalne odniesienie do Ojca i do Syna; jak i do ich wspólnego zarządzania zbawieniem ludzi: „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz.” Pierwsza część tekstu kazania, jak to widać odnosi się do Ojca i Jego daru; druga do Jego Syna i przyjęcia tego daru.

PO PIERWSZE, Jeśli chodzi o dar Ojca, należy rozważyć go jako dar pewnych ludzi dla Syna. Ojciec daje i dar i on przyjdzie. „A tego, który do mnie przychodzi,” dar zatem dotyczy osób; Ojciec daje osoby Panu Jezusowi Chrystusowi.

PO DRUGIE, następnie, następuje przyjęcie daru przez Syna, a to objawia się w tych szczegółach: 1. W przyznaniu, że to jest dar: „daje Ojciec.” 2. W Jego zauważeniu w poważny sposób, całego daru i każdej jego osoby z osobna: „Wszystko, co mi daje Ojciec.” 3. W swoim postanowieniu, aby ich przyprowadzić do siebie: „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie.” 4. I w swoim postanowieniu, że absolutnie nic nie spowoduje, że nie będzie podobać się Jemu ich przyjście: „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz.”

Dużo rzeczy można by powiedzieć o tych rzeczach gdy są tą metodą przedstawiane czytelnikowi, ale ja postanowiłem, że omówię tekst kazania PO PIERWSZE, METODĄ WYJAŚNIENIA. PO DRUGIE METODĄ OBSERWACJI.

[PO PIERWSZE, WYJAŚNIENIE TEKSTU KAZANIA]

1. ZAKRES DARU

„Wszystko, co mi daje Ojciec,” słowo „wszystko” i jej pochodne są często używane w Piśmie, jednakże muszą być zawężane lub poszerzane w zależności od prawdy lub argumentu do którego są odnoszone. Dlatego, aby lepiej zrozumieć zamysł Chrystusa w tym miejscu musimy ograniczyć jego słowo „wszystko” tylko do tych, którzy będą zbawieni; czyli, do tych którzy przyjdą do Chrystusa; do tych, których On nie wyrzuci precz. Tak samo słowo „cały Izrael” jest czasami rozumiane; choć za innym razem oznaczało całą rodzinę Jakuba. „I w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael.” (Rzymian 11,26). Przez słowa „cały Izrael,” w tym miejscu Pismo nie mówi o wszystkich z narodu Izraela w najszerszym sensie, gdyż pismo mówi

w innym miejscu, iż „nie wszyscy którzy pochodzą z Izraela, są Izraelem; I nie wszyscy są dziećmi, dlatego, że są potomstwem Abrahamowym, lecz jest tak: Od Izaaka będzie zwać się potomstwo twoje. To znaczy, że nie dzieci cielesne są dziećmi Bożymi, lecz dzieci obietnicy liczą się za potomstwo.” (Rzymian 9,6-8).

Dlatego słowo WSZYSTKO i jego pochodne, muszą być ograniczane lub poszerzane w zależności od tego do jakiej prawdy, czy argumentu się odnosi., bo w przeciwnym razie nadużyjemy Pisma, zwiedziemy czytelników, samych siebie i wszystkich. „A gdy Ja będę wywyższony ponad ziemię, WSZYSTKICH do siebie pociągnę.” (Jana 12,32). Czy, ktoś może wyobrazić sobie, że przez WSZYSTKICH, w tym miejscu, Pan Jezus Chrystus miał na myśli wszystkich ludzi, każdego pojedynczego człowieka na świecie, a nie raczej tylko wszystkich wybranych zbawionych wierzących? Jeśli przez „A gdy Ja będę wywyższony ponad ziemię,” miał na myśli, że będzie zabrany do Nieba, a tak jest, i jeśli przez „WSZYSTKICH do siebie pociągnę.” miał na myśli przyprowadzenie pewnych ludzi do miejsca chwały, a tak jest, to musiał mieć na myśli tylko tych WSZYSTKICH ludzi i tylko tych, którzy naprawdę będą zbawieni wiecznie od gniewu, który ma nadejść. „Albowiem Bóg poddał wszystkich w niewolę nieposłuszeństwa, aby się nad wszystkimi zmiłować. (Rzymian 11,32). W tym wersecie mamy wszystkich i wszystkimi, ale między nimi istnieje większa różnica pomiędzy wszystkich podane w pierwszym miejscu a wszystkimi o których mowa na drugim miejscu. Ludźmi o których mówi tekst są Żydzi, i słowo wszystkich odnosi się do całego narodu Żydowskiego. Natomiast drugie słowo wszystkich, też odnosi się do narodu Żydowskiego, lecz tylko do tych, nad którymi Bóg się zmiłuje. W innym miejscu Pismo mówi „Bóg poddał wszystko w niewolę niewiary, aby się nad wszystkimi zmiłować.” Tutaj też mamy podane w tekście wszystko i wszystkimi i musimy drugi wyraz ograniczyć i zawęzić tylko do wierzących zbawionych.

„Wszystko co mi daje Ojciec,”- w tym tekście słowo „daje” musi być ograniczone w ten sam sposób, do tej samej określonej grupy ludzi. Nie wszyscy, którzy są dani, jeśliby się wzięło dar Ojca w najszerszym zakresie; bo w tym sensie wielu jest danych Panu Jezusowi Chrystusowi, którzy nigdy do Niego nie przyjdą, wielu będzie mu danych, których odrzuci. Dlatego, najpierw przedstawię prawdę zawartą w tekście kazania, a potem przedstawię w jakim sensie dar Ojca ma być rozumiany.

Po pierwsze, [WSZYSTKO nie może oznaczać wszystkich w najszerszym sensie.] WSZYSTKO co jest dawane Chrystusowi nie oznacza wszystkich w najszerszym sensie, co jest ewidentne.

1. Ponieważ, wtedy, wszyscy ludzie i wszystkie rzeczy na świecie musiałyby być zbawione. „Wszystko zostało mi przekazane przez Ojca mego.” (Mateusza 11,27). A tego tak, żaden człowiek przy zdrowych zmysłach nie będzie rozumiał. Dlatego dar o którym mowa w tekście kazania musi być ograniczony do określonej grupy ludzi, do specjalnego daru, który jest dany Synowi Bożemu przez Boga Ojca.

2. WSZYSTKO nie może oznaczać wszystkich w najszerszym sensie, ponieważ Bóg Ojciec daje niektórym, nawet wielu Jego Synowi, aby Jego Syn ich rozgromił. Bóg Ojciec mówi „Proś mnie, a dam ci narody w dziedzictwo I krańce świata w posiadanie. A co ma być z

nimi zrobione? Czy Pan Jezus ma ich wszystkich zbawić? Nie. „Rozgromisz je berłem żelaznym, Roztłuczesz jak naczynia gliniane.” (Psalm 2). Tak Pan Jezus Chrystus nie postąpi z tymi, których zbawi przez łaskę, lecz z tymi nad którymi będzie panował w sprawiedliwości wraz z wybranymi zbawionymi. (Objawienie 2,26-27). A jednak widać, że zostaną oni dani Panu Jezusowi Chrystusowi, żeby ich rozgromił. Dlatego dar o którym mowa w tekście kazania musi być ograniczony do określonej grupy ludzi, do określonego daru, który Bóg Ojciec specjalnie daje Swemu Synowi.

W Psalmie 18, Pan Jezus Chrystus jasno mówi, że niektórzy będą mu dani, aby ich zniszczył. „Sprawiłeś, że nieprzyjaciele moi uciekli przede mną, A ja zniszczę tych, którzy mnie nienawidzą.” (Psalm 18,40). Ci, zatem, nie mogą należeć do tych, którzy będą zbawieni, a którzy w tekście kazania zostali dani Panu Jezusowi, celem zbawienia, ponieważ tylko oni ta grupa określana „Wszystko co mi daje Ojciec” przyjdą do Chrystusa, a Pan Jezus nie odrzuci ich.

3. Niektórzy zostali dani Panu Jezusowi Chrystusowi, aby przez nich objawiły się wielkie i ukryte zamysły Boże na tym świecie. Tak Judasz został dany Chrystusowi, to znaczy, aby przez Judasza, jak było przepowiedziane wcześniej, Pan Jezus był zdradzony i zabity, ale aby Pan Jezus przez swoją śmierć zbawił swoich wybranych. I Judasz musiał tak postępować, aby popełnił grzech śmiertelny. Dlatego Pan Jezus Chrystus nawet w utraceniu Judasza poddał się wyrokowi Boga Ojca, gdyby w takiej sprawie nie uczynił tego co było prawidłowe, to znaczy nie pozwolił Judaszowi na spowodowanie swojej śmierci, Judasz nie spowodowałby swojego własnego potępienia.

Pan Jezus Chrystus mówił „zachowywałem w imieniu twoim tych, których mi dałeś i strzegłem, i żaden z nich nie zginął, prócz syna zatracenia, by się wypełniło Pismo.” (Jana 17,12). Dlatego musimy przyjąć, że Judasz był dany Chrystusowi, ale nie w tym celu, w którym inni byli mu dani, o których mowa w tekście, bo tamci mieli być zachowani do życia wiecznego, a Judasz nie. Rzeczywiście Judasz był dany Chrystusowi, ale w tym celu, aby siebie samego zatracić, w sposób, w który powiedziałem powyżej, był dany Chrystusowi, aby zdradzić, i spowodować śmierć Mistrza jak było wcześniej przepowiedziane w Piśmie, Judasz tak zrobił i tak się stało. Podobnie Judasz musiał spowodować również własną śmierć, bo tak było napisane w Piśmie, Judasz to zrobił i Pismo wypełniło się. Pan Jezus Chrystus musiał umrzeć za nas, a równocześnie pozwolić na zatracenie instrumentu, który Go zdradził, aby wypełniło się Pismo, w odniesieniu do zatracenia zdrajcy i zbawienia reszty. „i żaden z nich nie zginął, prócz syna zatracenia, by się wypełniło Pismo.”

[Po drugie, ci określani jako dar]- Dlatego dar, o którym mowa w tekście kazania, nie może oznaczać ludzi w najszerszym sensie, ale w sensie w jakim wskazuje na to kontekst i inne miejsca podobne, to znaczy, musi oznaczać taki dar, który Pan Jezus przyjmuje i któremu obiecuje bycie efektywnym środkiem wiecznego zbawienia. „Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz;” Proszę zauważyć. Ci którzy są specjalnie dani Chrystusowi przyjdą do Niego. I ci wybrani, ten dar, nie zostaną wyrzuceni precz. Bo to stanowi sedno kazania.

Zatem ci, o których mówi tekst kazania jako o darze to ci, którzy są dani Synowi na podstawie Przymierza. W innych miejscach Pisma są oni nazywani „wybranymi,” „owcami,” „dziećmi obietnicy,” etc. To są ci, których Bóg Ojciec dał Chrystusowi, aby ich zachował, to są ci, którym Chrystus obiecał życie wieczne, to są ci, którym dał swoje słowo, i których będzie miał w swoim królestwie, aby widzieli Jego chwałę.

A to jest wola tego, który mnie posłał, abym z tego wszystkiego, co mi dał, nic nie stracił, lecz wskrzesił to w dniu ostatecznym. (Jana 6,39). „I Ja dam im żywot wieczny, i nie giną na wieki, i nikt nie wydrze ich z ręki mojej. Ojciec mój, który mi je dał, jest większy nad wszystkich i nikt nie może wydrzeć ich z ręki Ojca.” (Ewangelia Jana 10,28-29). „Jak mu dałeś władzę nad wszelkim ciałem, aby dał żywot wieczny tym wszystkim, których mu dałeś.twoimi byli i mnie ich dałeś, i strzegli słowa twojego.....Ja za nimi proszę, nie za światem proszę, lecz za tymi, których mi dałeś, ponieważ oni są twoi. ...I wszystko moje jest twoje, a twoje jest moje i uwielbiony jestem w nich.” „Zachowaj w imieniu twoim tych, których mi dałeś, aby byli jedno, jak my.” „Ojcze! Chcę, aby ci, których mi dałeś, byli ze mną, gdzie Ja jestem, aby oglądali chwałę moją, którą mi dałeś, gdyż umiłowałeś mnie przed założeniem świata.” (Ewangelia Jana 17,2,6,9,10,24).

Wszystkie te zdania mają te same znaczenie zgodne z tekstem kazania; wyrazy „wszystkie,” „ci,” itp. w tych powyższych zdaniach Chrystusa mają te same znaczenie co tekst kazania „Wszystko co mi daje Ojciec.”

Tak więc, jak powiedziałem wcześniej, słówko „WSZYSTKO” i jemu pochodne, nie mogą być brane w najszerszym znaczeniu, jak nasz głupi rozum lub bezpodstawne opinie podsuwają nam, ale musimy pozwolić na zawężenie lub poszerzenie słów, zgodnie z prawdziwym znaczeniem i intencją, zawartymi w tekście. Dlatego musimy uważnie konsultować znaczenie tekstu przez porównanie go z innymi wypowiedziami Słowa Bożego; aby lepiej odkryć zamysły naszego Pana Jezusa Chrystusa przedstawione nam w Piśmie Świętym, w którym poznamy Jego słowa.

Jest to fragment większego traktatu, pracujemy nad korektą tekstu. Wkrótce wydana zostanie ta pozycja wraz z innymi traktatami w formie książki. Po wydaniu książki całość tekstu zostanie umieszczona na stronie.